

Nyhetschef: 021-199277
Mats Nydahl
 Bitr. nyhetschef: 021-199278
Åsa Forsman
 nyheter@vlt.se
 Natt- och helgredaktion:
 021-199226

Växel: 021-19 90 00

västerås

Västmanland långt ner på lista över Sveriges bästa vårdgivare

■ Sveriges bästa vårdgivare har utsetts, men Västmanlands län hamnar långt ner.

Det är sidan Doktorsguiden.se som varje år sammanställer en lista på de vårdgivare som fått bäst betyg av deras användare. För Västmanland är det dystert läsning. Länet hamnar på fjärde plats från slutet. Men många kritiserar listan eftersom det finns

chans att läkare betygsätter sig själva. Ibland flera gånger.

– I år har vi kommit tillräta med det. Vi har tagit bort 13 läkare från listan eftersom de hade röstat på sig själva, en av dem hela 42 gånger, säger Thomas Treitter på doktorsguiden.

JONATAN JANSSON

”Kontrollen har

Erfaret familjehemspår i Västerås: Men det har blivit bättre

Medan Sverige försöker göra upp med en social barnvård som brustit kommer ständigt nya barn som samhället måste ta hand om. I tysthet tar många familjer emot andras barn, försöker älska dem och ge dem trygghet. Ylva och Weine Holmberg har tagit emot fosterbarn i 30 år.

När VLT träffar dem i hemmet i Kungsåra säger de:

– Det är inte möjligt för myndigheterna att ha full kontroll på vad som händer bakom väggarna i ett familjehem. Lika lite som man kan ha kontroll på vad som händer i ett vanligt hem.

Det är deras reaktion på familjehemschefen Agneta Lundin Parskogs uttalande i VLT 1 mars om att kontrollen i Västerås är bra. Det lät alltför tvärsäkert, tycker de.

De medger att kontroll och tillsyn av familjehem har blivit bättre under deras 30 år. Det tycker de är positivt.

– Men det finns brister. Västerås kan bedöma att ett familjehem inte är lämpligt. Men det familjehemmet kan ändå få ta emot barn från andra kommuner. Kommunerna kontaktar inte varandra!

De tog emot sina första fosterbarn 1982 och minns hur de drevs av idealism men också av fördomar.

Ylva Holmberg är självkritisk:

– Vi trodde det var så enkelt. Vi skulle vara ”räddningen” för barn som behövde oss och vi trodde att vi kunde ersätta de biologiska föräldrarna: hos dem var allt dåligt, hos oss skulle allt bli bra.

– Men man måste inse att föräldrarna får man på köpet och man måste ta hand om även dem. De här barnen kan älska och vara lojala mot sina föräldrar trots att de varit utsatta och kanske fått varken mat eller kläder, säger Ylva.

De kan fortfarande tänka på sina första fosterbarn som flyttade hem efter ett tag. Det gick inte bra för dem senare i livet.

– Det gnager. Kunde vi ha gjort mera? säger Weine Holmberg. Han har kommit fram till ”vi gjorde så gott vi kunde”.

Det var svårt att ladda om. Nya livsbeslut gjorde att de i stället skaffade två biologiska barn till utöver de två de hade tidigare. Men i slutet av 1980-talet tog de emot tonårspojkar i det så kallade Bjurhovdaprojektet, där före detta racerföraren Weine byggde bilar med ”värstingarna”.

– Det var lättare med tonåringar! säger Ylva.

Det var också under den här perioden som socialtjänsten kunde ringa dem akut och be dem ta hand om mycket svåra fall. Som den unge man som tagits av polisen. Om inte de tog emot honom måste han skickas till Sundbo Ungdomshem. Han fick komma, trots att han absolut ville ha sin machete med sig.

– Jag hade samtal med honom den natten, säger Weine. Han får det att låta enkelt.

Hur löser en vanlig människa en sådan situation? Weine är flygtekniker, inte terapeut. Ylva tror det handlar om Weines lugn och förmåga att bygga förtroenden.

”Ett sätt att leva”. Nio fosterbarn har under 30 år passerat i Ylva och Weine Holmbergs liv. Det har funnits svåra stunder. Men framför allt har det varit berikande, säger de. ”Vi har massor med unga människor som tycker om oss.”

”Det är inte möjligt för myndigheterna att ha full kontroll på vad som händer.”

Efter ännu en paus på några år ringde en Stockholmskommun. Det fanns utrymme i deras liv och i botten den gamla viljan att hjälpa. De hämtade en tioårig pojke som gömde sig under barnhemmets säng. Weine minns hur svårt det var. Men till slut följde pojken med dem.

Hur orkar man om och om igen se sargade barn?

– Det är lika jobbigt att blunda, svarar Weine.

Snart stod pojken storasyster på deras tröskel. Hon ville också bli placerad hos dem. Hon födde snart ett eget barn som också kom att stanna i familjen, fast Ylva och Weine bestämt ”inga mera småbarn”.

Det barnet är fortfarande hos dem.

Ylva beskriver hur murar kunnat rasa runt barn som bött med dem. När de känt sig säkra på tryggheten hos Ylva och Weine har ängsten från uppväxten vällt fram.

– Socialsekreterare vet inte alltid hur dåligt de barn mår som ska placeras, säger Ylva.

Det sägs att de som ska ha familjehem behöver ha ”extra starka föräldraförmågor”. Har ni det?

– Man kan ju fråga sig vad det är. Att sätta gränser? Eller att kunna älska andras barn? För mig är det att kunna älska andras barn. Att inte göra skillnad på dem och sina egna biologiska, säger Ylva.

Pengarna som familjehemmen får

”Socialsekreterare vet inte alltid hur dåligt de barn mår som ska placeras.”